

La matança del porc

A les quatre de la matinada,
el meu pare i jo ens llevem,
per anar a una llunyana casa
a matar el porc, com cada hivern.

El pare carrega la bossa
dels ben esmolats ganivets
i a les botes es posa palla,
per no tenir els peus tan freds.

Jo porto damunt l'espatlla
el fumat palot i el ganxo,
segueixo el pas del pare
i vaig caminant tan "panxo".

Per fi arribem a la casa,
els gossos comencen a bordar,
la mestressa surt a la porta
i molt amable ens fa passar.

Galetes i vi bo esmorzem
ben calents a la vora del foc
i al cap d'una estona anem
enllestint la matança del porc.

Quan anem a cercar-lo a la cort,
sembla que l'animal ens espera,
les potes li tremolen de por
pensant el poc temps que li queda.

La feina hem fet ben de pressa
i el pobre ni se n'ha sentit,
un munt de carn té la mestressa
per anar fent força embotit

Botifarres i llangonisses,
un bon pernil per salar,
dues penques de cansalada
i uns quants fuets per assecar.

Adéu-siau bona mestressa,
adéu-siau i fins l'any que ve,
que gaudiu de la matança
i que tot plegat us aprofiti bé.

Quan la gent s'aixeca del llit
nosaltres tornem a casa,
quan al campanar toquen les vuit
jo he d'anar a l'escola, encara.

Josep Sala i Vilabella

La vida

Estic nerviosa.
No puc dormir.
Què em passa?
Què tinc?
Què pretenc de la vida?
Esbrinar-ho voldria.
Qui és que podria
adreçar-me el camí?
Com el mar ple d'onades,
n'és la vida d'alts i baixos a seguir
i no t'encantis,
perquè et quedes a mig camí.
El cap et dóna voltes,
ja des del matí,
a la tarda encara et preocupes
i a la nit no pots dormir.
Amb lo fàcil que seria
si enfoquéssim bé el camí!

Anna Ma Ferrero i Elias

Contes breus: Competitivitat sincera

Després del misteri de la creació (qui som, d'on venim, etc.), matèria de ferotges combats intel·lectuals entre els entesos, pense que en segon lloc cal situar, dins d'un hipòtic barem de fets "singulars" -per denominar-los d'alguna manera- el procés de naixement de l'home, o de la dona, depèn de la mare natura, i la seua posterior gestació, molt més estudiants científicament i menys problemàtics que el primer. Potser siga aquesta consideració la que em guie a l'anàlisi, des d'un punt de vista personal i totalment científic, per supost, de certs comportaments de l'individu (ací ja empre un terme neutre per a no ferir susceptibilitats), no en una situació aïllada, pel simple fet que no val la pena, vull dir que cadascú és com és i no té cap tipus d'explicació, sinó quan actuem en conjunt, en el que s'anomena una "colla".

És molt interessant observar com hi ha una tendència general a no deixar-se guanyar el terreny, a aparentar més

que el primer que diu qualsevol cosa o fet. És una espècie de necessitat de ser més que l'altre. Aquest caràcter generalitzador, parle des d'una visió pròpiament de mascles, és a dir, de les colles masculines, encara que supose que en les dones serà exactament igual, em fa situar aquesta dèria dins del conjunt dels trets innats de l'home (créixer, reproduir-se, morir...) perquè no desapareix al llarg del seu procés d'evolució d'existència. De babaus, ho fem sense adonar-nos. La xiquelleria ja comença a fer ús d'una forma conscient o voluntària. L'època de màxima plenitud coincideix amb l'adolescència. En la maduresa continua i, finalment, en la vellesa la portes dins l'ànima fins que se'n va juntament amb tu.

La situació es complica de valent quan la referida colla està composta d'un nombre elevat de membres. Potser aquesta siga una possible explicació del perquè les colles grans solen acabar desapareixent o minvant

en poc temps. Expliquem-nos. Un grup d'amics. Un d'ells diu qualsevol cosa: "ahir vaig fer 50 flexions", per exemple. El segon que intervé n'afegeix alguna de més. Un tercer s'afanya per arrodonir el número, sempre amb una tendència cap amunt. A partir del quart membre, la situació comença a complicar-se per por a caure en l'exageració. El cinquè ja no pot evitar arribar a quotes més que dubtoses, per no dir impossibles. Li queda l'opció, si és ràpid, de donar qualsevol excusa i no entrar en el tema (un moment, ara vinc, vaig a pixar, etc.). El sisè ja està sentenciat per culpa de la seua falta de reflexos. No té més remei que callar i baixar el cap. El setè, i acabem ací, es fa el despistat com si no s'hagués assabentat de l'assumpte.

Veiem la situació sencera. Víctor, Xavi, Josep i Manel formen una colla d'amics, es coneixen des de la infantesa, que solen reunir-se tots els dimarts a la nit al bar "l'Esplai", propietat d'un altre que se'n va eixir del grup